

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwość da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwność je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P

Sserbske njeđělske łopjeno.

Budyschin

4. oktobra 1925

Bauken

Čiřćeč a nakład Ssmolerjez knihćiřćečejnje a kniharnje šap. družst. s wobm. ruř. w Budyschinje.

Wulhadža kóždu šobotu a placzi běrtlěćnje 78 štotnych pjenježłow.

17. njeđzela po šwjatej Trojicy.

Ruř. 14, 1—11.

Njeh ty spěwałš,
Swěrnje džěłáš,
Wšědne dny;
Džeń pak šwjaty,
Dušći daty,
Wotpočń ty!

S tutnymi šłowami tebe, lubny čitarjo, kóždy tydžeń twoje njeđělske łopjeno „Pomhaj Bóh“ strowja. To je džěnka wulny wažne prašćenje sa čěłne a duchowne derjehi- cze našeho luda: Kač šwjeczińny šwoju njeđzela? Njeđe- la je pšes čłowštu winu w našim čařu wjele wot šwo- jeho požohnowanja šhubika; na to šo niz jenož we wulkich městach, ale tež hižom pola naš Sserbow na wšach škorzi. Tšecza kař: „Ty dnrbiš šwjaty džeń šwjeczič“ je runje tak wažna kaž pjata: „Ty njeđnrbiš mordowac“ abo šed- ma: „Ty njeđnrbiš kradnyc.“ Pšestupjenje kóždeje kař- nje je hrěch a pšhinjeke čěžke škodny a kšlostanja sa jenot- liwego kaž sa žny lud. Šdnž čłowjek s lořim šwědomnjom jednu kařnju pšestupuje, potom tež bórny druge pšikařnje njewobkěđbuje. Tehodla je tole hižom pšchiležność a pšhi- škusność kóždeje wnjanośće, kiž se šwojimi poddanami derje měni, šo wo to štarac, šo by šo kóžda jenotliwa kařni prawje džeržaka. Šslubjenje šhtwórtjeje kařnje: „Šo šo čzi derje póndže a dołho živy budžeš na šemi“ placzi džěnka hiřćeč sa kóždy lud; niz pak jenož pola šhtwórtjeje kařnje, ale tež pola kóždeje drugeje. Tak móžemy prajic, šo šměje tajki

lud, w kotrymž šo njeđzela prawje šwjeczi, tež dołhi pšhi- chod a powšchitkowne štrowe ludowe žiwjenje. Našhe džěn- nišhe šćenje pak, kiž je šo na šabat štało, nam pokaze, kač ma žiwa kšesćijanška wořada šwój šwjaty džeń šwjeczič.

1. Wona ma šwojeho Knjesa w šwojej šrjedzišnje.

Wnjššhi šarišejški je našeho Knjesa k šebi do domu pšeprořny na šabat. Bě tam hiřćeč druhich hořći. Wo- ni pak kačahu na njeho, hacž njebny něšto rěčal abo činił pšecziwo Mójjakowemu šakonje. Šo bychu jeho špntali, k njemu wódnwego čłowjeka pšhiwjedzechu. Šsamo wot tutnych šarišejškich móžemy něšto sa pošwjeczenie našheje njeđeje wuknyc, mjenužny šo dnrbimny šwojeho Šbóžnika k temu sa hořca měč a pšeprořnyc.

Wěšo chze nam njeđzela najprijedny džeń wotpočzinka byč. Kóždy čłowjek kaž kóžde šwěrjo trjeba po dlěžšim napinařnym džěłanju tajkeho wotpočzinka k wodnyňenju. Tšecza kař njeje potajkim sa naš brěmjo, ale čěłne wolkšewjenje. Šhtóž myšli, šo móže šo pšes njeđělske džěłanje wobohaczič, tón šo wěšće šaliczi. W Americy a Šendželškej na pšhiřkad šo njeđzela kručze šwjeczi a tute ludy jara derje wjedža, šo s tym njewolkhudnja, ale potom pšes tydžeńšte džělo s čerštwymi mozami čim wjazny dozpija.

Čłowjek pak njeje jenož živy wot kšlěba, ale ma tež njeřmjertnu duřchu. Kšesćijan tehodla njeđzela šwojemu čěłtu derje šařkuženy wotpočzint popšheje, ale pšhi tym na šwoju duřchu nješapomni, šo tež wona to šwoje dořtanje. A šhtó móže ju lepje šařarac a nařyczič, hacž naš Knjes Šeřuš Křriřtuř, kiž je prajil: „Ša šym kšlěb teho šwěta?“ Wón šo tak radny do šhromadziřny wěrjazny pšeprořnyc da-

wa, a njeprichindže ženje s pródnymaj rukomaj. Hdnž šo na lubu njedželu swony saswonja, zyrkwinske durje šo wotewrja a Bože šlowo šo předuje, potom khwataj šobu do tuteje šhromadžiny wěrjaznyh, šo by našch Knjes tež twoju njedželu požwjeczil a požohnowal. Bože šlowo a modlitwa budžetej twojej dušchi selena kufa, na kotrejž dobrn pastyr ju paše; a čerštwu woda wěčného žiwjenja šo tebi žórli, šo móžeš šo wusnawacž: na nicžim ja nusu njesměju. S Božeho doma naš Knjesowe požohnowanje do našchich domow, do našcheho wšchědneho žiwjenja pschewodžuje a rjane plodn pschinješe.

2. Tajke plodn pač praweje njedžele šu skutki kšesczjanskeje luboscze. Tajke skutki luboscze tebi ani na njedželu šakasane nješju, ale šo wot tebe žadaju. Farisejšy hinaš myšlachy, čyžny našchego Šbóžnika jowle špytowacž, hacž na šabacze tež kóžde škufkowanje woštaji, tehodla k njemu wódniweho čłowjeka pschiwjedžechu. Jesuž jim prawu wotmołwu dawa: „By-li jednemu mjes wanti wošol abo woł do študnje padnył, njebyšcže jeho na měscze tež na šabatny džen wuczahnyli? Ale wbohemu khoremu šobucžłowjekej njechacze wy na šabacze pomhacž? Wy farisejšy!“

Tak našch Jesuž kašnju luboscze wyšche wšchittich druhich farisejškich pschikašnyow štajo tamneho khoreho čłowjeka wuštrawi. Džakowna wutroba wuštrawjeného takle požohnowaný šabat psches Jesužowu pomoz dostanje. Móžeš-li k temu nekajtemu čłowjekej w lubosczi dopomhacž, potom nješkomdž žaneho čžaša, šamo njedželu niz! Njesnaješch nekoho, kiž takle na twoju pomoz čžaka w twojim domje, we twojim šušodštwe? Khwataj k njemu hišcže dženša! Boža hnada naš na lubu njedželu w Božim šlowje, w Božej šlužbje najrjeišcho wohrěwa; njech tež lubošna kwětka kšesczjanskeje luboscze tehodla runje na njedželu najrjeišcho kčžje mjes šobubratrami a šobušotrami! To šu skutki, kiž šo Bohu pschězo špodobaju.

3. Hišcže něšcto naš dženša našch Knjes ša požwjeczenje šwjatnyh dnjow wucži: šo ponižowacž! Prajene je tebi, čłowjecze, ššto dobre je a ššto tón Knjes wot tebe žada, mjenujžy Bože šlowo džeržecž a luboscž wopošacž a šo ponižowacž psched twojim Bohom. Tak praji profeta Micha. W tutnyh šłowach je našche žyke dženšnišche šczenje jako wěšczenje šhowane. S tym džeržič Bože šlowo, hdnž to šlowo, kotrejž šo šcžini čžeto, šebi do wutrobny a do domu prošnyšch; s tym wopošajuješch luboscž, hdnž wot krala wšcheje luboscze wuknješch a šo pschi nim možn nagrěbajšch; ale pschi tym wšchěm woštan ponižny! Tež našchim wutrobam a domam hordoscž tak bliško bydli, kaž tamnym farisejškim. Jowle nam najwjetšchi štrach hrošy; kėdžbujmy a pruhujmy šo šami, šo njebyšchmy šašo psches šwoju hordoscž šhubili, šštož šmy na druhim boku psches Knjesowu bliškoscž a luboscž dostali.

Kak hušto namata šo runje pola tnyh, kiž šo ša wěrjaznyh a wošebje pobožnyh džerža, tajka šškodliwa hordoscž! To je farisejške myšljenje, kiž na druhich dele hlada a šo šame powyščuje. Prawa pobožnosč je ponižna, dokelž wě, šo je wšchitko psches Božu hnadu dostala, šo šama nicžo njesamóže. „Wšchecželo, šndri šo bóle dele, wotštur to měštno druhemu!“ tak dyrbi naš Bóh hušto ponižowacž. Wón to čžini psches nekajke khóštanje psches khorošcže a štarošcže. Kak dyrbješche šo našch žny lud wot Boha w pošlednich létach ponižowacž dacž! Ale njeje to dženša hišcže šnamjo našchego čžaša, šo čže kóždn pschězo přeni byčž, šo šo šam powyščuje a drugeho šazpiwa? W pošlednjeje hodžinje žiwjenja byčhmy tola wšchitžy radži Knjesowny hnadny hlóž škšcheli:

„Wšchecželo, šndri šo bóle horje, horje do wěčnjeje krašnosčje!“ Tehodla dai šo jowle ponižowacž kóždu njedželu, šo mohł junu na wěčžny šabat powyšcheny byčž na čžestne měštno!

Kak ma žywa kšesczjianska wošada šwój šwjatny džen šwjeczicž? Wona pyta Bože woblicžo a ma šwojeho Knjesa a Šbóžnika w šwojeje škredžinje, šo by wot njeho prawu luboscž k šobucžłowjekeam a prawu kšesczjiansku ponižnosčž wuknyła.

Njech šym twoja dobra rola,
Šhotowana k plódnosczi;
Šštož mje wucži twoja wola
A šštož twój duch praji mi,
Njech šo do mnje šašcžepi,
A šo šbóžnje poradži. Šamjen. R. w W.

Njedžela, džen to šwjatny!

Hlób: Božo, Knježe teho šwěta.
Njedžela je džen tón šwjatny!
Šswjecžmy jón tuž, kšesczenjo!
Bóh našch Knjes je psche wšcho krašny!
— Wotpoložmy pschibóžstwo,
Šordoscž, njepečžički wšchě!
Čžimny skutki luboscze!

Wšchěhomóžny wěčžnje knježi
W njebješach a na šemi,
Wšchitko pschindže, šteji, leži
Po joh' šlowje, pschikašni!
Krašna je ta Boža nóz!
Šeho je džen a tež nóz!

Bohu šlužicž čžemy šwěru
Na joh' šlowo pošluchacž.
Božo, šdžerž, nam pošnyli wěru,
Twojoh' ducha čžnył nam dacž;
Wnyšchšche wšchego bójmy šo
Boha Knjesa našchego!

Bóh je dał nam šwoje šlowo,
Šwoju wolu šjewil nam.
Narodžicž šo mamny s nowoh',
K temu nam Bóh pomhaj šam!
Ššlowo Bože lubujemy
A šo po nim škožujemy!

S nadžiju a s dowěrjenjom,
Knježe k tebi pschindžemy,
Še wutrobny požadanjom,
Čže wo hnadu prošnyy:
Knježe, pój, naš požohnuj,
Wšchede wšchěm ššym wobarnuj!

Wjele dobroh' šy ty čžinił
Šam wot našchey mašoscze,
S nami takle derje měnił,
Žohnowal naš bohacze,
Knježe, twoja dobrotu
Šacž šem naš je šdžeržaka!

Woštan dale s twojeje hnadu,
Božo Wótze, pola naš,

W swojim słowie daj troscht, radu,
Twój měr, sbožo kóždy czaŕ
Nam, tiž tebje křwalimy
Sa wšchě twoje dobroty!

Knježe, sđerž nam swoje słowo,
Eswoje ewangelion
Rospschescžeraj wšchudžom i nowoh'
Schromadž žebi swój lud wšchón!
Nječ Cži słuži wješele,
Włodny dobre pschinješe!

J. W.

Njedžela.

Esmy nětkle na wšach w tym czaŕu, w kotrymž wopyt Božich słužbow sžadny. Sberaju njedželu bėrny! Je tu k temu njedžela? Ně! Je nusne, so žo tuto džělo njedželu stawa? Ně! Čžehodla pak potom? Na tym wina žu powšchittowne wobstejnoscže a sarjadowanja a i nimi džělodawarjo a džělaczerjo. Woliwinyto je to spósnacže, so njedžela dyrbi bjes džěla bncž cžłowjeka dla — a to jeho cžěla dla a jeho dusche dla. Njepobrachuje na namoŕwjenjach a nastorkach k polěpschenju, pobrachuje pak na dobrej woli a na křescžijanskim pschewědcženju a na sozjalnym dowidženju.

Njedawno rjekny nichtón k jenemu: „To džicže k burej, kotryž je derje křescžijansky smyžleny, a wono njebudže trjeba, so njedželu dopoŕdnja bėrny sberacže!“ To je dospoknje prawy pokiw a pucž. Po tym nječ du wulžy a mali, džělodawarjo a džělaczerjo, wožebje tež knježe dworny, ryczerkublerjo, kotřiž žu tola huŕto doščž patronojo zyrkwjom, mějo tak pschisłuschnoscž, žo staracž wo to, so njedžela wostanje tež mjes nami to, sčtož wopravdže bncž čže: džěł Boži a džěł dusche. Ale runje tak ma kóždy druhi tutu pschisłuschnoscž, a wuwšacži nježbu cži tak mjenowani „mali ludžo“, křěžkarjo, roboczenjo, džělaczerjo.

Wšchirunaj k temu tež džěłniscže přėdowanje a „Zyrkej a stat.“ A hdnž kėdžbujesč, pytnjesč, so hibanje sa njedželu bywa powšchittowne, nječ tež wuŕhadža se wšchelaticž stejnisččow a myšlow. Džiwacž žo dyrbisč jenož, so to niz tu po naschich žerbisło-nėmstich wožadach polěpschenja ale sterje pohubjenšchenja.

Wšches nowiny Sakskeje dže w tutnych dnjach nastawł pod napišmom: „Ty dyrbisč žwjatny džěł žwjecžicž!“ S tu-teho tež tu to sčžehowaze: „Tuta kaŕni praji, so tu žwjate dny žu a so žo njetrjebaja haŕle postajicž. Njebnychu-li žo pola naž žwjate dny po saŕońskich postajenjach a psches waŕchnjo samėstnikė, by žebi cžłowisłta natura rosžudnje žwjate dny žadała, pschetož to požadanje po pokoju wotpoczowanju, po wodnychnjenju a wotmėnjenju je we wšchittich cžłowjekach tak mőzne, so njej mőžno, so na pschezo podtkłocžicž. Eswjate dny njetrjebasč tak cžłowjetej haŕle nanuŕowacž. By žebi je žam postajł. A tón najnadobnišchi pschitkad sa to, so po džěle wotpoczujesč, mamy tola na naschim Bosny a stworicželu žamym: „wotpoczowasche žedmy džěł wot wšchitkeho swojeho džěla, kotrež bė cžinił.“ Tu nježbu tute žydom dnjow wažne jenož žwjateje licžby „žydom“ dla ale tež wėsteho snutskneho saŕonja dla, kotryž žebi tute žo wotmėnjaze „žydom dnjow“ žada a pschecžiwio kotremuž cžłowjek njechłostany njechřěšchi. Esamo na žebi by wšcho jene bylo, hacž tu-tón psched tymi druhimi woŕnamjenjeny „žedmy džěł“ na spocžatk abo na kónž tnydženja stajisč; Boža wola čže dozpicž, so cžłowjek porjadnje wotpoczuje wot swojeho džěla. Přėni křescženjo žwjecžachy žabat a njedželu pornjo žebi. Nje-

džělu mjenowachu „Knjesowny džěł“, wopominajo jeho ho-rještacže. Haŕle wot drugeho lėtštotka žem staj wobaj žwjat-taj dnjej na jedny položenaj.“ —

W tutej myšli rosčozuje nastawł wėž dale. So by tola tež pola naž to spósnacže sažo pschewachu dostało so trjebasč njedželu dusche a cžěla dla, cžajnosčže a wėcžnosčže dla, a so hřěšćicž pschecžiwio Božej woli jenak, nječ to cžinišč pschecžiwio tšecžej abo žedmej kaŕni, pschecžiwio tšecžej abo pjatej kaŕni, pschecžiwio tšecžej abo sčtprótej kaŕni! K. W.

Čžaj je hnada.

(Pofracžowanje.)

Davit žuny swój křlėb wot žo a slehny hłowu na ruzny. „Nochžesč wjazny?“ woprascha žo jeho mandželiska.

„Nė!“ wotmołwi pokřmurjeny. „Esmy žytny wot jė-dže a wot žiwjenja a wot wšcheho!“

Tajki tam křwilku žedžesche. Hana, jeho mandželiska, bė mjes tym blido srumowala. Gladasche sažo a sažo i bo-ka na swojeho muža. Něšćto žo jej džěnja na nim njelu-bjesche. „Sčto mašč w myšlach?“ žo skóncžnje woprascha.

„Tam w hajy je pschi póscže měšćno póželnika wuprósd-njene. Čžzu tam dóncž a žo napraschowacž!“

„Wono pak je tola hnydom nóž tu“, snapschecžiwio Hana David pohlada i woknom won. „To je mi žyle wšcho jene“, sabórbota.

Mała Greta pschibėža k njemu a pschimny jeho sa ruku jako čžnyšche wotėncž. „Sa njemőžu tebje žobu wšacž“, rjekny k njej.

„Jenož mašny kusł“, proschesche hólčžka.

Nan da žo naprožnyč, wsa džowcžicžku sa ruku a džěšche i njej pomalu po wšny a potom k kuhej, kotryž žo wot tam hacž k Hajej cžehnjesche. Tam pschischedschi wokoŕchi Gretlku dwójžny, prajiwšchi: „Nėtk bėž dom!“

„Hdn žo wrócžisč?“ žo hólčžka woprascha.

„Ssnadž ženje wjazny!“ — Davit bė to sčepnył, tola džowcžicžka bė jo srosumila; tola žebi nicžo dale pschi tym njemyšliwšchi, bėžesche domoj.

Bórsny po tym póžla macž džěcži lehnycž, tola žama hi-šćcže njeđžesche; bė njemėrna; lubowasche pschi wšchėm tola swojeho muža.

Nasajtra rano stanywšchi, džěšche sažo do bėrnów; tola cžaj žo jej nochžnyšche minycž. Godžiny trajachu tak dołho, a Davit pschezo hišćcže niz domoj. Sto krócž drje bė tam na pucž hladała, hđžėž dyrbjal pschińcž. Tola podarmo, žadny Davit njepschindže.

„Hđže to jenož nan je!“ sđnyhny wótse, jako žo wjecžor pschibližowasche a jako buchy džěcži bóle a bóle mucžne.

„Nan prajesche, so žnadž ženje wjazny njepschindže,“ rjekny Gretlka, žo kusł hordžo i tym, so mőžesche tu něšćto prajicž, sčtož drusy njemőžachu. Esmyercž nastróžana hla-dasche macž na hólčžku a sblėdny. Potom žo sčraba a honje-šche džěcži, so bychu lehnycž sčle, je napominajo, so bychu tež hnydom wužnyške, a powėdajo, so hišćcže ras wotėndže, něšćto wobstaracž, so pak žo bórsny wrócži. To bėchu džěcži hižo swucžene; tuž žo, žebi nicžo dale njemyšlo, tež lehnycchu; macž pak bėžesche křwatajny k kuhej.

Wožrjedž kuha abo mora bė hłuboka, cžėmna wodowa džěra, kotruž pschiwėriwny lud mjenowasche „čžornu džěru.“ Pschi tutej stejėsche sčėrnny kamjeń, žo džiwnje posbėhujo we nóžnej cžmė. Woŕnamjenjesche to měšćno, na kotrymž bėchu w přėdawšchich cžajach žudžili a sčósnikow wotprawjeli.

Schtózkuli by w nozy pšhes łuh schoł, by daloko wokolo tuteho kamjenja schoł.

Hana njemějesche pať žane myšle sa něšto tajke, jenož na swojeho muža hebi myšlesche, kotrnž bě tam pšhes łuh schoł a kotrnž bě prajik, so hnadž ženje wjazny njepšhindže. Tuž tež žane wokopucze njepntasche, ně, šhwatasche runu měru k „czornej džerje“ a ščěremu kamjenej. Hižo našdala wuhlada stare wjerby, kotrež tam wokolo džěry stejachu, a wušklyšča jich štonanje, kotrež s nózny mětrom pšhes łuh czehnjesche. Štuboko šdychnywšči, stupi k nim a napinajo woczki, so roshladowasche; wutroba ji pukotasche, tola niz s bojosczu, ale, dokelž polna starosczje. Měšacžk šwěczechsche, tuž njebě czechko, džěru a jeje wokolinu trožku pšchewidžecz. Tuž tež wuhlada, so bě mjehka semja pšči džerje kětro rosceptana. Bě widžecz, so bě tu człowjek wokolo teptał.

Tu šakšičiny Hana na dobo. Bě so dohladała, so pšči šchromje džěry pižane rubiščo wišasche, kotrež jeje mužej škuschesche.

(Wotracžowanje.)

Zyrkej a stat.

Sa njedzeli! Tole hnywa džěri a bóle hežko we wšchelačich woršchtach našeho luda. W Kasselu je hibanje nastalo pod hežlom: „Sobotu popołdnij šwobodne sa sport a hry, njedzeli dopołdnja bjes sporta a hry!“ Wudał je jo wotkrěbny šarač. Hižo 20 dnjow po tym šaběrasche so měsčezanska rada s nim, kotraž bě hebi k tomu pšcheprošyla šastupjerjow zyrkwoje a czělneho wuwuczowanja. Šjednocžichu so na wěšte šakady, kotrež so wšchěm towarštwam, šjednocženštwam atd., kotrež maja s wězu šcho czinicz, k wuradžowanju a k rosšbudženju pšhipósczeli. Šdnž budže došč rosšbudženjow nahromadžennyh, budžeya dale jednacž, a to wožebje s džěłodawarjami. To je wažny a šwježelazy postup! —

Wšchelle s bliska a s daloka.

Sserbšy duchowni šu wšchitzy s tutym s nowa pšchepošeni sa šchtwórtk 8. oktobra, dopołdnja 3/4 10 hodž. do Sserbškeho domu k Michalškej šhromadžisnje, kotraž budže wažna dla wšchelačich wožebitnych praščenjow.

S **Wóšlinta.** Sserbške poboczne towaršstwo sa mižionštwo mjes póhanami šwječjesche šandženu njedzeli w našchim hišczech wot žnjoweho džakneho šwjedženja nanajšubosnišcho wupnyščenym Božim domje šwój lětny šwjedžen. Na šerbškim šemščenju rěczesche k nam knjes šarač B. Wrošak s Retliz na šakóžku šłowa Jes. 60, 1—3 a pšchewoła wožadže: Stawaj, rosšwětluj so! 1. Šladajmy na czěmnošč, kotraž na mižionštwoje leži. 2. Šladajmy na jažnošč teho Knjesa, kotraž so s tuteje czěmnoščje šwěczi. 3. Czěmny to šwoje, so tuta jažnošč na czěmnošči dohnywa. Knjes mižionški inspektor Michel s Drježdžan, kiž němžny přědowasche, běšche šej sa tekst wušwolik: Math. 28, 18—20. Jeho thema běšche: Jesuž Khrystuž, tón kral šwojeho kraleštwu. 1. Šladamy na móž jeho knježštwu; 2. na wupšchestrjenje jeho kraleštwu; 3. na wěštošč jeho hnadneje bliskoščje. Wobaj přědarzej rosšmišchtaj wožadu nanajšlubšcho šapšchimnyč a jej pokasacz rjanoscz mižionštwu a šak šmy tež my winowacz, tu šobu škuttowacz se wšchěmi mozami. A džěczom rěczesche potom hišczech knjes mižionški inspektor Michel wo czornych póhanškich a šchesczijanskich džěczoch. Wječzor běšche šwójbnj wječzor, hdžej tón šamy nam pokasasche we woprawdže kraž-

nych šwětky, wobšach škuttowanje našch mižionarow we Afrizy a wón nam rěczesche na šajimawe waschnje se šwojeho šamšneho škuttowanja jako mižionar. — Wunošch šollettow běšche 105 hriwnow. Wopnt, wožebje na šerbškim šemščenju, by mohł bycz šěpšči. S žyla pať běšche to džěri bohatého žohnowanja sa našču wožadu a Bóh dať, so bychu s tuteho wužnywa wušchle bohate žně.

Sa „**evangelški šwjašt**“ šběra so džěnka šolletta w našch Božich domach. Je to jena nowa wot krajneho šonšistorija pšchijwolena šběra, ale jena nusna. Šteji tola „Evangelški šwjašt“ (Evangelšcher Bund) na štronje pšcheczimo Romej šchitajo evangelštu zyrkej Lutheroweje reformazije pšcheczimo romško-katolškej zyrkwi, abo so šěpšje prajimny, pod Romom. A so ma tu to tutón šwjašt nětkle džěla došč, to šoždy wě, kotrnž s woczinjenny maw woczomaj a wotewrijenny maw wušchomaj pšhes našch cžak šroczi. Tuž so tež wěczech ništon njekomdži, džěnka, abo hdž hewak so tuta šběra w Božim domje šběra, dacž něšto sa škuttowanje „Evangelškeho šwjašta.“

Sšlepjanška wožada hotuje so na wažny wožadny šwjedžen pošwječicz nowe šwony. Došhe lěta hebi hižo horžo žadajšche, mēcz nowe polne šwonjenje. Da-li Bóh, so tute žadanje bórny dopjelni. — Wójnški cžak bě tež nam a našchemu Božemu domej rubik šřěni a mały šwón; njech so tež wobaj po powróczje šako k nam domoj wróczišchtaj, njemóžeschtaj nam tola wjazny šlužicz. Mały šwón drje bě hišczech žyly, tola do šřěnjeho běchu s dobrej wolu džěru wubili, šak so bě njekšmanny sa šwonjenje. Tuž jednacžny s firmu Geithnera we Wrošławju; to bě w cžaku „wulčich šjenes“, a tutych dla šjednanjow ničžo njesbu. Pošdžišcho dachny firmje Wóš w Ščeczínje, kotraž je sa wokolne wožady wjele šwonow laša, nadawł, nam pošlacž wěžnywštojneho, kotrnž by wšchitko nusne pruhowak a poštajik, šak bychmy najšěpšje šako nowe šwonjenje doštal. Tuta firma lubjesche a lubjesche, ale šacž dotal hišczech nikoho šem pošlała njeje. Tuž so ščoncžnje na firmu Sillinger w Wpoldže wobrocžichmy; tuteje šastupjer a šobuwobšedžer hnydom pšchijědže. Ššchehlada wězu, šwonjenz a šwony a nam radu da, po kotrež dnrbjeli my najšřějšche šwonjenje w žylej wokolnošči doštacž. Wón mjenjy namjetowasche, mały a habity šřěni šwón pšchedacz a našch dotalny wulki šwón we šlužbje wobšhowacz, ale jenož jako ššeczki a mały a jemu pšchikupicz nowy šřěni a wulki, a to wobaj s ššincžazeho worzla. — Našch dotalny wulki šwón je našch wožadže šwěru lěštotki došho šlužik w dobrých a ššych, šrudnyh a wješkolnych cžakach; je džě hižo w 15. lěštotku laty a šak na 500 lěš šary. — W nowym šwonjenju budže wažicz nowy wulki worzlowy šwón 44 žentnarjow, nowy šřěni, tehorunja worzlowy 26 a mały — šary wulki — 13 žentnarjow. To je trožku wulke pšcheměnenje, hdž hladašch na to, šštož šwonjenje waži. Tola 20. pošnjěnza štej zyrkwina rada a šastupjerštwo po namjeczech firmy Šchillinga wobšamšnyšoj. A hišczech do hód dnrbja nowe šwony hotowe bycz a nam šwonicz. — Bóh dať, so by so wšchitko derje radžiko, wožebje, so byšchtaj nowaj šwonaj prawje řjenje se šarym šhromadžje ššincžaloj a šak wožadnym s pošnym šynkom šwonikoj w dobrých a ššych cžakach.

Wištwanje. Š. Š.: Džak. Nimam ženje došč tajkich naššawškow abo rosšprawow, pošchu naležnje wo dalšche — tež s druhich wožadom.

K. Wyrzacž.

M. w K. sa 18. po šwj. Trojizny.

Šamokwity redaktor šarač Mjetwa w Butežach.